

Nd.

147. Frumvarp til laga

[90. mál]

um skógrækt.

(Lagt fyrir Alþingi á 74. löggjafarþingi, 1954.)

I. KAFLI

Um markmið og stjórn Skógræktar ríkisins.

1. gr.

Skógrækt ríkisins skal rekin með því markmiði:

1. að vernda, friða og rækta skóga og skógarleifar, sem eru í landinu;
2. að græða upp nýja skóga, þar sem henta þykir;
3. að leiðbeina um meðferð skóga og kjarrs og annað það, sem að skógrækt og skóggæðslu lýtur.

2. gr.

Landbúnaðarráðherra fer með yfirstjórn skógræktarmála samkvæmt lögum þessum. Forseti Íslands skipar skógræktarstjóra, er annast framkvæmd þessara mála. Skal hann hafa leyst af hendi próf við skógræktarháskóla á Norðurlöndum eða við annan skóla jafnstæðan.

3. gr.

Ráðherra skipar skógarverði, að fengnum tillögum skógræktarstjóra. Skulu þeir eigi vera færri en einn í hverjum landsfjórðungi. Þeir skulu hafa aflað sér verklegrar kunnáttu í skógrækt og hafa staðizt próf, sem stjórn skógræktarmála kveður á um.

4. gr.

Skógarverðir skulu starfa samkvæmt fyrirmælum skógræktarstjóra og aðstoða hann í hvivetna við skógrækt og skóggæðslu í landinu. Þeir skulu settir yfir skógarjarðir ríkisins og annast framkvæmdir þar og enn fremur hafa eftirlit um meðferð skóga og kjarrs á þeim svæðum, sem þeim eru falin.

5. gr.

Störf og starfssvið skógræktarstjóra og skógarvarða skal ákveða með reglugerð, sem ráðherra setur.

II. KAFLI

Um meðferð skóga, kjarrs, lyngs o. fl.

6. gr.

Í skógum eða kjarri má hvorki höggva tré né runna á annan hátt en þann, að höggvið sé innan úr, þannig, að skógurinn eða kjarrið sé grisjað, enda sé það gert í samráði við skógarvörð. Ekkert svæði má rjóðurfella nema með samþykki skógræktarstjóra, og þó því aðeins, að sá, sem heggur, skuldbindi sig til þess að breyta landinu í tún eða græða upp skóg að nýju á öðru jafnstóru svæði og hafa byrjað á því innan tveggja ára.

7. gr.

Viðarrætur má ekki rífa upp eða skerða á neinn hátt. Ekki má rífa lyng, fjalldrapa, víði, mel eða annan hlífðargróður, heldur klippa eða skera. Skógræktarstjóra og skógarvörðum er heimilt að banna allt skógarhögg og hristekju og að banna að skerða hvers konar gróður, þar sem ætla má, að slíkt geti valdið uppblæstri eða landspjöllum. Bannað er að stinga upp og flytja á brott tré og hvers konar ungvíði án leyfis skógræktarstjóra eða skógarvarða.

8. gr.

Í skógum þeim og kjarrlöndum, sem í afréttum liggja eða fjarri búfjárhögum, er öll beit bönnuð frá 1. nóvember til 1. júní. Nú hagar svo til á einstökum landsvæðum, að skógarkjarr eða annar gróður skóglendis er í sýnilegri hættu sökum óhóflegrar beitar að dómi skógræktarstjóra, og er ráðherra þá heimilt að banna eða takmarka beit á skóginn eða kjarrið um lengri eða skemmri tíma, enda komi bætur fyrir slíka skerðingu á landsnytjum eftir mati dómkvaddra manna. Bætur þessar skal greiða úr ríkissjóði. Ráðherra getur bannað með öllu að beita geitfé á skóg eða kjarr, enda telji skógræktarstjóri, að skóginum stafi bersýnileg hætta af beitinni.

9. gr.

Í þeim skógum og kjarri, sem er sameign fleiri manna eða jarða í óskiptu landi, mega einstaklingar ekki höggva án vitundar skógarvarðar eða eftirlitsmanns, sem segir fyrir um, hvar og hvernig grisja skuli.

10. gr.

Óheimilt er öllum, sem eiga skóg eða kjarr eða hafa umráðarétt yfir slíku, að selja eða gefa óupphöggvinn við án þess að hafa fengið leyfi skógarvarðar til þess. Enn fremur er öllum, sem um skóglendi fara, óheimilt að skerða trjágróður eða skemma hann.

11. gr.

Skógræktarstjóri og skógarverðir skulu fara eins oft og þörf krefur um sveitir þær, þar sem er skógur eða kjarr að nokkrum mun, og skulu þeir skipa fyrir um, hvernig skógur eða kjarr skuli höggvið. Þeir skulu og leiðbeina nothafa skógar og kjarrs um framkvæmd alla á fyrirmælum sínum, enda getur nothafi ekki skorast undan að fylgja þeim í skóginn eða kjarrið.

12. gr.

Ef skógræktarstjóri eða skógarverðir óska þess, skulu hreppstjórar fylgja þeim á eftirlitsferðum um hreppinn til þess að kynna sér fyrirmæli um meðferð skóga og kjarrs, sem þeim ber að hafa eftirlit með. Á ferðum þessum fá hreppstjórar dagpeninga, sem greiðast af skógræktarfé.

13. gr.

Ráðherra setur nánari reglur um meðferð á skógum og kjarri, eftir tillögum skógræktarstjóra, og skal þeim útbýtt meðal almennings í þeim sveitum, þar sem skógur eða kjarr er.

III. KAFLI

Um friðun og ræktun skóga.

14. gr.

Á land það, sem Skógrækt ríkisins hefur til friðunar og skógræktar, má ekki beita búfé. Skógræktarstjóra og skógarvörðum er þó heimilt að veita undanþágu frá þessu, ef sérstakar ástæður mæla með.

15. gr.

Liggi alfaravegur um friðuð skóglendi, skulu vegfarendur loka þeim hliðum, sem á girðingum eru, svo að öruggt sé, að þau opnast ekki af sjálfsdáðum. Týni vegfarendur búfé í skógargirðingum, skulu þeir skyldir til að koma því út úr girðingunni svo fljótt sem unnt er.

Komist fé inn í skógargirðingu í afréttum eða fjarri búfjárhögum svo að nokkru nemi, er ráðherra heimilt, ef sérstakar ástæður mæla með því, að dómi skógræktarstjóra, að fyrirskipa, að þau sveitarfélög, er fjárvon eiga innan skógargirðinga, annist smölun og fjallskil innan þeirra á sinn kostnað, enda hafi ekki þótt rétt að beita ákvæðum 17. greinar laganna.

16. gr.

Til þess að girðing um skógræktarsvæði megi teljast löggirðing, þ. e. að hún veiti örugga vörn gegn ágangi búfjár, skal hún minnst vera 105 sentimetrar á hæð og gerð með 7 strengjum gaddavírs eða úr öðru því efni, sem sé ekki minni vörn, t. d. vírneti eða vírneti ásamt gaddavír og undirhleðslu, þar sem þörf krefur. Bil milli jarðfastra staura má lengst vera 12 metrar og komi þá þrjár stytur þar á milli, eða 10 metrar og komi þá tvær stytur á milli. Hornstaurar skulu standa minnst 1.25 metra í jörðu, nema unnt sé að festa þá í jarðfasta klöpp. Skulu þeir steyptir niður eða púkkaðir og styrktir með stögum. Hliðstaurar skulu festir á svipaðan hátt og hornstaurar.

Skógargirðingar, sem komið hefur verið upp fyrir gildistöku laganna, eru að minnsta kosti 1 metri að hæð með 6 strengjum gaddavírs eða jafngildar því, skulu skoðast sem löggirðingar, unz þær verða endurbyggðar.

17. gr.

Komist sauðfé eða geitfé inn á skógræktarsvæði, sem girt er löggirðingu, má umsjónarmaður skógræktarsvæðisins taka féð í gæzlu og láta merkja það. Skal hann tafarlaust tilkynna hreppstjóra, hverjir séu eigendur fjárins og hvernig féð sé merkt. Hreppstjóri skal tilkynna þetta eigendum eða umsjónarmönnum fjárins og gefa þeim kost á að vitja þess innan ákveðins tíma. Sé féð ekki hirt, ákveður hreppstjóri, hvar fénu skuli sleppt.

Komist sömu skepnur aftur inn á sama svæði, án þess að snjóalögum verði um kennt, getur umsjónarmaður afhent hreppstjóra fénaðinn og krafizt þess, að hann verði tekinn í örugga vörzlu. Skal þá hreppstjóri láta athuga girðinguna þegar í stað, og fullnægi hún kröfum 16. greinar, eru fjáreigendur skyldir til að taka féð í vörzlu, sem hreppstjóri telur örugga. Sleppi fénaður úr þeirri vörzlu og komist enn inn á sama svæði, getur umsjónarmaður skógarins krafizt þess, að honum verði afhent féð til ráðstöfunar. Hann greiðir eiganda fjárins verð fyrir eftir mati úttektarmanna.

Nú verða óvenjuleg snjóalög, svo að hætta er á, að löggirðingu fenni í kaf. Getur þá umsjónarmaður girðingarinnar tilkynnt fjáreigendum í nágrenni hennar, á hvaða svæði girðingin sé ótrygg vörn, og ber þá fjáreigendum að hafa gætur á fé sínu og halda því frá þessum svæðum, unz girðingin telst fjárheld á ný. Á sama hátt ber fjáreigendum að gera skógareiganda eða umboðsmanni hans aðvart, ef þeir verða þess varir, að skógargirðing sé ótrygg vörn.

Ef um stutt höft á girðingu er að ræða, sem reynslan sýnir að þrífaldlega fara í kaf vegna aðfennis, getur fjáreigandi krafizt þess, að girðingareigandi láti gera höftin fjárheld, ef þess er kostur án óhæfilegs kostnaðar. Rísi ágreiningur um þetta, hafa úttektarmenn úrskurðarvald í þessum málum.

Geti fjáreigandi fært sönnur á, að varzla fjárins hafi valdið honum aukakostnaði, getur hann krafizt þess, að skógareigandi taki þátt í honum allt að helmingi eftir mati dómkvaddra manna.

Sé hreppstjóri eða úttektarmenn eða nánustu vandamenn þeirra við málið riðnir (eigi t. d. eitthvað af fénu), kveður sýslumaður eða bæjarfógeti óvilhallan mann eða menn í þeirra stað.

18. gr.

Heimilt er hreppsnefndum og bæjarstjórnnum að ákveða, að ákvæði næstu greinar hér á undan skuli gilda um trjáræktarreiði og garðlönd einstakra manna innan umdæmisins, enda séu þau girt löggirðingu samkvæmt 16. grein.

19. gr.

Taka skal fram í byggingarbréfi gagnvart ábúendum jarða þeirra, sem eru eign ríkisins, að þeim sé skylt að hlífa svo skógi og kjarri á jörðum þessum, að hvorugt rýrni eða eyðist af völdum þeirra á meðan ábúðartími þeirra stendur. Enn fremur það, að ráðherra sé heimilt að taka til friðunar einstök skóg- og kjarrlendi á jörðum þessum á meðan ábúð þeirra stendur, enda lækki þá afgangur jarðanna vegna afnotamissis ábúenda af hinu friðaða landi eftir mati dómkvaddra manna.

20. gr.

Ráðherra er heimilt, að fengnum tillögum skógræktarstjóra, að veita eigendum eða notendum jarða eða jarðarskika tillag úr ríkissjóði af skógræktarfé til þess að girða skóglendi eða skóglaut land til þess að rækta á barrskóg með þeim skilyrðum, er hér greinir:

Skógrækt ríkisins leggur til girðingarefni og kemur því á næstu höfn við svæði það, er girða skal. Hún leggur til verkstjóra við uppsetningu girðingarinnar, en eigandi eða nothafi flytur girðingarefni að girðingarstæði á sinn kostnað og leggur til allan þann vinnukraft, sem til þarf til þess að setja upp girðinguna. Skulu þeir og fæða og hýsa verkstjóra endurgjaldslaust. Gera skal samning um girðinguna milli Skógræktar ríkisins annars vegar, en eiganda eða nothafa hins vegar. Skal hann þinglesinn í þeirri þinghá, sem jörðin liggur í, sem kvöð á jörðinni, á kostnað eiganda eða notanda. Skógrækt ríkisins greiði $\frac{1}{3}$, en eigandi eða nothafi $\frac{2}{3}$ viðhaldskostnaðar á girðingunni fyrstu 15 árin, en að þeim tíma liðnum stendur eigandi eða nothafi allan straum af viðhaldi hennar. Sé skóglaut land tekið til skógræðslu, greiðir Skógrækt ríkisins helming kostnaðar við gróðursetningu eða sáningu í fyrsta sinn, en eigandi eða nothafi helming á móti. Ef ný gróðursetning er nauðsynleg eða sáning, skal eigandi eða nothafi framkvæma það á sinn kostnað samkvæmt fyrirmælum skógræktarstjóra eða skógarvarðar.

Um friðun þessara svæða gilda sömu reglur og um friðun skóglendis, sem um getur í 14.—17. grein.

21. gr.

Nú er skóglendi eða kjarr í bersýnilegri hættu af gróðureyðingu, sem ekki verður stöðvuð nema með fullri friðun skóglendisins, en friðunin svo kostnaðar-

söm, að eigendur eða notendur landsins vilja eða treystast eigi til þess samkvæmt þeim skilyrðum um framlag, sem sett eru í 20. grein, og er ráðherra þá heimilt, að fengnum tillögum skógræktarstjóra, að kosta slíka girðingu að öllu leyti, gegn því, að eigendur og nothafar ábyrgist viðhald girðingarinnar og friðun landsins fyrir ágangi. Gera skal um það samning, sbr. 20. grein, enda taki ákvæði síðustu máls-greinar þeirrar greinar einnig til þess skóglendis.

Takist ekki samningar um friðun landsins samkvæmt framansögðu, getur Skógrækt ríkisins tekið skóglendið til fullrar umsjár og friðunar í 20 ár eða lengur, ef þörf krefur. Við afhendingu landsins aftur til landeiganda ber að meta til verðs friðunarárangur þann, sem orðið hefur, og ber landeiganda að greiða matsverðið til Skógræktar ríkisins. Skirrist landeigandi við því, er Skógrækt ríkisins heimilt að taka hluta af skóglendinu sem greiðslu, allt eftir mati dómkvaddra manna.

Alþingi heimilar fé í þessu skyni með sérstakri fjárveitingu, enda liggi fyrir Alþingi tillögur skógræktarstjóra um þessar girðingar ásamt kostnaðaráætlun.

22. gr.

Með samþykki ráðherra er skógræktarstjóra heimilt að leigja einstaklingum, félögum eða stofnunum lönd á erfðafestu innan girðinga Skógræktar ríkisins, gegn því að leigutakar gróðursetji barrskóg í landið samkvæmt fyrirmælum skógræktarstjóra og samningi þeim, sem gera skal við sérhvern leigutaka um gróðursetningu, hirðingu og meðferð lands.

Sá skógur, sem vex á landinu, verður eign leigutaka, en meðferð hans öll og grisjun skal háð fyrirmælum skógræktarstjóra.

Vanefndir á samningi um gróðursetningu og meðferð skógar, sem ekki stafa af ástæðum, sem leigutaka eru óviðráðanlegar, varða missi á erfðafesturéttindum, og fellur þá skógur leigutaka til Skógræktar ríkisins án endurgjalds.

23. gr.

Þeim, sem vilja koma upp trjálundum á jörðum sínum, en eiga ekki kost á styrk samkvæmt 20. grein laga þessara, greiðir ríkissjóður styrk á hvern lengdarmetra girðingar, er nemi 30 hundraðshlutum af girðingarkostnaði gegn eftirfarandi skilyrðum:

1. að land innan girðingar sé minnst 1 hektari;
2. að fyrir liggi yfirlýsing skógræktarstjóra um, að landið sé vel fallið til skógræktar.

24. gr.

Hreppstjórar og skógarverðir skulu, hver í sínu umdæmi, hafa eftirlit með því, hvort farið sé eftir ákvæðum og fyrirmælum um meðferð skóga og kjarrs og hvort brotið sé gegn friðunarákvæðum samkvæmt lögum þessum og þeim reglugerðum, sem settar kunna að verða samkvæmt 13. grein laganna. Skulu þeir, jafnskjótt og þeir verða þess varir, senda skýrslu um þetta til skógræktarstjóra, sem ákveður, hvað frekar skuli gert í málinu.

IV. KAFLI

Um Skógræktarfélag Íslands.

25. gr.

Skógræktarfélag Íslands er viðurkennt sem samband skógræktarfélaga í landinu.

26. gr.

Styrkur sá, sem veittur er í fjárlögum til skógræktarfélaga, er bundinn því skilyrði, að þau séu deildir í Skógræktarfélagi Íslands.

27. gr.

Ráðherra úthlutar styrknum, að fengnum tillögum skógræktarstjóra og formanns Skógræktarfélags Íslands.

V. KAFLI

Um skógarítök.

28. gr.

Ákvæði V. kafla laga nr. 100 frá 1940, um skógarítök og aflétting þeirra, skulu gilda áfram til ársloka 1955.

29. gr.

Eftir staðfestingu þessara laga er öllum óheimilt að selja, gefa eða láta af hendi ítök í skógum og kjarri, án þess að landið, skógartorfan, fylgi með afsalinu.

VI. KAFLI

Um sektir, málsmeðferð o. fl.

30. gr.

Brot gegn lögum þessum varða sektum, frá 200—10000 kr., til ríkissjóðs, og fer um mál út af þeim brotum að hætti opinberra mála.

31. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög nr. 100 frá 14. maí 1940, um skógrækt og varnir gegn uppblæstri lands, og lög nr. 10 frá 13. febr. 1943, um breyting á lögum nr. 100 frá 14. maí 1940, um skógrækt, og lög nr. 58 frá 25. maí 1950, um breyting á sömu lögum, svo og fyrri málsgrein 15. gr. laga nr. 64 frá 23. júní 1932, um kirkjugarða.

Athugasemdir við lagafrumvarp þetta.

Gildandi lög um skógrækt eru frá 14. maí 1940 ásamt tveimur breytingum frá 13. febr. 1943 og 25. maí 1950.

Sum ákvæði gildandi skógræktarlaga eru úrelt orðin, en önnur þurfa breytinga við. Þá hafa og breyttir tímar haft í för með sér nauðsyn nokkurra nýmæla, sem tekin eru upp í frumvarpið og gerð verður grein fyrir hér á eftir, þegar rætt verður um einstaka kafla frumvarpsins.

Frumvarp að nýjum skógræktarlögum lá fyrir Alþingi 1952, en varð ekki útrætt. Næsta búnaðarþing tók málið til meðferðar og kaus tvo menn til þess að ræða frumvarpið við tvo menn tilnefnda af Skógræktarfélagi Íslands og Skógrækt ríkisins. Í þeirri nefnd voru Guðmundur Jónsson, bóndi, Hvítárbakka, og Sigurður Snorrason, bóndi, Gilsbakka, kosnir af búnaðarþingi, og Sveinbjörn Jónsson, hæstaréttarlögmaður, og Hákon Guðmundsson, hæstaréttarritari, tilnefndir af Skógræktarfélagi Íslands og Skógrækt ríkisins.

Urðu nefndarmenn sammála um frumvarpið, en búnaðarþing 1954 gerði nokkrar breytingar á því. Allar óskir búnaðarþings eru teknar til greina í frumvarpinu nema sú, sem fjallar um hæð löggirðinga. Nefndarmenn höfðu orðið sammála um 105 cm hæð löggirðinga, en búnaðarþing óskaði eftir 110 cm hæð með litlum meiri hluta atkvæða. Skógræktarfélag Íslands og skógræktarstjóri telja nokkra annmarka á þessu í framkvæmd og hafa óskað þess, að hæð sú, sem samkomulag varð um, verði lögákveðin.

Um hina einstöku kafla og greinar skal þetta tekið fram:

Tilvisun til hinna ýmsu greina skógræktarlaganna er í samræmi við þær breytingar, sem gerðar hafa verið eftir 1940.

I. kafli.

Á 2. gr. er gerð sú breyting, að forseti Íslands skipi skógræktarstjóra í stað landbúnaðarráðherra. Er menntun sú, sem skógræktarstjóri þarf að hafa samkvæmt lögum þessum, eigi minni en krafizt er af æðstu embættismönnum þjóðarinnar. Orðin „ef þess er kostur“ falla niður.

3. gr. breytist þannig, að í stað ákvæðis um, að skógarverðir skuli að jafnaði vera einn í hverjum landsfjórðungi, komi, að skógarverðir skuli eigi vera færri en einn í hverjum landsfjórðungi. Skógarverðir eru nú alls 8, þar af þrír með hálfum launum, og er því ekki samræmi milli gildandi laga og fjölda skipaðra skógarvarða.

5. gr. Felld hefur verið niður síðasta málsgrein 5. gr., þar sem hún er óþörf eftir að nýju launalögin voru sett.

II. kafli.

6. gr. Ákvæði þessarar greinar hafa verið rýmkuð í samræmi við óskir búnaðarþings. Samkvæmt fyrri lögum var bannað að rjóðurfella skóg, nema græddur yrði upp skógur að nýju á landinu eða öðru jafnstóru svæði, en nýja ákvæðið er þannig, að bannað er að rjóðurfella skóg, nema sá, sem heggur, skuldbindi sig til þess að breyta landinu í tún eða græða upp skóg á öðru svæði jafnstóru og hafa byrjað á því innan tveggja ára.

10. gr. Bætt er við greinina ákvæði um, að öllum, sem um skóglendi fara, sé óheimilt að skerða trjágróður eða skemma hann.

11. gr. fellur niður, þar sem hún er óþörf eftir að 22. gr. frá 13. febr. 1943 var bætt við, og breytist töluröð eftirfarandi greina samkvæmt því.

12. gr. verður 11. gr. Felldur er niður seinasti hluti greinarinnar um skyldu nothafa skógar til þess að höggva endurgjaldslaust ákveðið svæði í skóginum til þess að kynnast, hvernig höggva skuli.

13. gr. fellur niður. Efni hennar felst að mestu í 11. gr. frumvarpsins.

14. gr. verður 12. gr. Orðalagi greinarinnar er breytt lítils háttar.

15. gr. verður 13. gr.

III. kafli.

17. gr. verður 15. gr. Orðalagi greinarinnar er breytt lítils háttar og nánar kveðið á um þau tvö atriði, sem greinin fjallar um.

16. gr. Með lögum nr. 58 frá 25. maí 1950 var bætt inn í kafla þennan nýrri grein, er fjallar um rétt skógareiganda til þess að láta lóga sauðfé eða geitfé, er sækti sérstaklega inn á skógræktarsvæði. Sú grein var mjög þunglamaleg, er til framkvæmda kom, og sætti auk þess gagnrýni búnaðarþings. Gerði búnaðarþing ályktun um, að æskilegt væri, að upp yrðu tekin í lög um skógrækt ákvæði um gerð skógargirðinga, og girðing ekki talin fullgild vörn eða löggirðing, nema þeim ákvæðum væri hlýtt.

Orðalag greinarinnar um rétt skógareiganda til þess að láta lóga fé hlýtur þá að breytast samkvæmt þessu. Búnaðarþing óskaði einnig nokkurra breytinga að því er varðaði snjóalög og girðingarvörzlu. Ályktun búnaðarþings var rædd á næsta aðalfundi Skógræktarfélags Íslands, og féllst fundurinn á hana með nokkrum breytingum.

Fyrir því hefur verið bætt inn nýrri grein, sem verður 16. gr., um löggirðingar. Er þar að mestu farið eftir óskum búnaðarþings, t. d. með því að lögbjóða 7-þættar gaddavírsgirðingar. Hins vegar er varla ástæða til að lögbjóða hærri girðingar en 105 cm. Nefnd sú, sem fjallaði um málið af hálfu búnaðarþings og skógræktarinnar, kom sér saman um 105 cm hæð á löggirðingum, en búnaðarþing samþykkti síðar, að hæðin yrði 110 cm. Af hálfu Skógræktar ríkisins þykir varhugavert að fara eftir þessu af ýmsum ástæðum, sem skógræktarstjóri mun væntanlega skýra munnlega fyrir landbúnaðarnefnd.

17. gr. (áður 18. gr.) fjallar um, hvernig ráðstafa skuli áleitnu sauðfé eða geitfé, er sæki í skógargirðingar. Helztu breytingar á þeirri grein eru þær, að fjáreigandi getur krafizt þess, að girðingareigandi láti gera stutt höft fjárheld, sem reynslan sýnir að þráfaldlega fara í kaf vegna aðfennis, ef það hefur ekki óhæfilegan kostnað í för með sér. Einnig getur fjáreigandi krafizt þess, að skógareigandi taki að hálfu leyti þátt í þeim aukakostnaði, sem varzla fjárins hefur valdið honum.

Eru viðbætur þessar teknar upp samkvæmt óskum búnaðarþings.

21. gr. (áður 22. gr.). Orðalagi greinarinnar breytt nokkuð, einkum 2. málsgreinar.

22. gr. er nýmæli. Þar er lagt til, að ráðstafa megi á erfðafestu löndum Skógræktar ríkisins til þeirra einstaklinga, félaga eða stofnana, sem vilja taka að sér að rækta barrskóg á landinu. Sá skógur, sem upp vex, verður eign leigutaka eða erfingja þeirra. Tilgangurinn með grein þessari er fyrst og fremst að hvetja þá, sem hafa efni og ástæður til að leggja eitthvað til skógræktar, til þess að koma upp nytjaskógum. Skógrækt ríkisins á víða afgirt svæði, sem ekki mun vinnast tími til að gróðursetja barrvið í á næstu áratugum, en aðalatriðið er, að hér risi upp barrskógar sem allra fyrst.

Á síðari árum hafa margir einstaklingar sýnt mikinn og lofsverðan áhuga fyrir gróðursetningu barrviða, en þá hefur flesta skort hentug lönd til þess að gróðursetja í, auk þess sem kostnaður við að girða og halda við girðingum er oft umfram það, sem efnahagur manna leyfir. Ódýrast er að girða stór samfelld svæði og skipta þeim svo á milli þeirra aðila, sem vilja gróðursetja skóg.

23. gr. er einnig nýmæli. Á síðari árum hefur fjöldi manna óskað eftir að fá styrk til þess að koma upp smálundum við bæi. Ómögulegt hefur verið að sinna beiðnum þessum, enda tæplega unnt að telja þetta til skógræktar. Hins vegar eru slíkir reitir til mikils menningarauka og heimilisprýði. Hér er aðeins ætlazt til þess, að girðingar þessar verði settar á bekk með jarðræktargirðingum og njóti líkra kjara, að uppfylltum tveimur skilyrðum, sem getið er í greininni.

Grein sú, sem áður var 23. gr., hefur verið felld niður samkvæmt ósk búnaðarþings.

V. kafli.

Kaflinn um skógaritök er framlengdur til ársloka 1955. Þess má þó geta, að flest skógaritök eru fallin niður, þar sem þeim var ekki lýst á tilsettum tíma. Er unnið að því að aflétta hinum, en mjög hefur gengið treglega að fá upplýsingar um flest þeirra. Stafar það einkum af því, hve menn nú telja þau lítils virði.

VI. kafli.

30. gr. Sektor fyrir brot á lögnum hafa verið hækkaðar sakir lækkunar krónunnar.

31. gr. Auk þess, sem nú falla úr gildi fyrri lög um skógrækt, þá er hér og lagt til, að fyrri málsgrein 15. gr. laga nr. 64 frá 23. júní 1932, um ókeypiss afhendingu trjáplantna til gróðursetningar í kirkjugarða, falli niður. Ástæðulaust er, að kvóð þessi hvíli lengur á Skógrækt ríkisins, þar sem verð á plöntum fer árlega lækkandi, en reynslan hefur sýnt, að undantekningarlítið verða mikil vanhöld á plöntum, sem látnar eru í té ókeypis.